

Det blev sagt af fru Lis Greibe, at så måtte vi se på, hvor mange der søgte, osv. Men der må vel ligge noget mere konkret fra regeringen om, hvor mange studerende man påregner.

Der skal være en løbende evaluering i løbet af de fire år, og det synes jeg ministeren skal have ros for. Naturligvis skal der være en løbende evaluering, når man starter sådan noget nyt op.

Jeg vil samtidig sige, at vi også må erkende, at der er både fordele og ulemper ved at have en sådan uddannelse inden for landets grænser. Hvad med hensynet til det fællesnordiske uddannelsescenter i Gøteborg? Sker der noget i forhold til de uddannelser, der foregår dér? Det vil jeg gerne have at ministeren kommenterer. Hvordan vil udviklingen være fremover med hensyn til denne uddannelse, når man i Danmark eventuelt får den ny uddannelse to steder?

Min skepsis over for det er, at når man ser på centret i Gøteborg, er det en selvejende institution, og jeg kan forstå, at det har svært ved at slå igennem internationalt netop på grund af, at det er en selvejende institution, hvorimod det, vi planlægger herhjemme, er i relation til universitetscentre.

Derfor tror jeg umiddelbart – jeg kan ikke vide det et hundrede procent, jeg er ikke så skråsikker som mange andre politikere i denne sag – at vi netop ved hjælp af den løbende evaluering må prøve at se på, hvad der er bedst. Jeg mener på nuværende tidspunkt, at vi skal prøve den model, som ministeren har lagt frem, men jeg må også samtidig sige, at der er nogle ting og sager, vi skal have undersøgt til bunds. Der er f.eks. det med, om det nu er nødvendigt med flere uddannelsessteder end et enkelt.

Så kunne man måske lægge det mere centralt, f.eks. i Odense, men dér ønsker man det ikke. Men det er trods alt efter vor opfattelse ikke Odense Universitetscenter, der skal afgøre, hvor det i sidste ende skal ligge. Det må være Folketinget, der afgør sådanne overordnede sager.

Som sagt støtter vi foreløbig de intentioner, der ligger i det her. Vi kan se positive aspekter i det, og vi kan også se, at der er nogle ting, der måske halter, og som skal gennemdiskuteres, men det må så komme an på en forhandling partierne imellem.

Umiddelbart lyder ministerens udspil i hvert fald positivt, og jeg tror ikke, at der bliver problemer med Fremskridtspartiet her.

(Kort bemærkning).

Lis Greibe (S):

Hr. Jan Kjøpke Christensen bruger den kommende Storebæltsbro som et argument for, at vi kun skal tilbyde uddannelsen ét sted. Det er da udmærket, at hr. Kjøpke Christensen er tilfreds med og glad for Storebæltsbroen, men jeg synes, at det er i en helt anden sammenhæng, vi skal se på det her. Det drejer sig om en åben uddannelse, der eventuelt er modulopdelt, og det vil sige, at den også er rettet mod folk, der er i arbejde. Jeg ved ikke, hvad man forestiller sig med hensyn til at pendle frem og tilbage, hvis man bor i den ene ende af landet og eventuelt skal tage en uddannelse i den anden. Derfor gives der denne mulighed. Nu må vi så se, om behovet er der, og er det der ikke, bliver uddannelsen samlet ét sted. Det synes jeg er en fornuftig løsning.

(Kort bemærkning).

Jan Kjøpke Christensen (FP):

Bare meget kort: Det var altså ikke mig, der inddrog det dér med øst og vest for Storebælt. Det var fru Lis Greibe.

Bruno Jerup (EL):

En uddannelse i folkesundhed har været lang tid undervejs. Siden Folketinget i maj 1991 besluttede at nedsætte et udvalg, der skulle undersøge sagen, er der gået 4 år. Den 5. oktober 1994 kom det 23 mand store udvalg med en enig betænkning. Efterfølgende har der været høring blandt alle de berørte parter. Så det skulle være en let sag at tage det næste skridt: oprettelsen af en uddannelse i folkesundhed, også kaldet en MPH-uddannelse.

For Enhedslisten er det meget vigtigt, at der bliver tale om en kvalitativt ny uddannelse. Hvis det bare er mere af samme skuffe fra det medicinske fakultet, så må vi desværre sige, at det ligger langt fra de intentioner, vi kunne have med en sådan uddannelse, der forstår folkesundhed i en langt bredere betydning end blot som et spørgsmål om at reparere på mennesket, når det er gået i stykker.

Det er også interessant, at sundhedsministeren sidste år havde øje for det nye, der kunne ligge i en sådan uddannelse: at det handlede om en ændring af vores kultur, det vil sige i høj grad om vores livsstil og vores måde at organisere dagligdagen og produktionen på m.v.

I en pressemeddelelse fra sundhedsministeren den 1. december 1994 skriver ministeren: